

1 O kære sjæl, frygt aldrig mer',
Når alting surt i verden ser,
Og Herrens store domme
For syndens skyld vil falde ind,
Vær dog frimodig i dit sind,
Lad hvad der vil kun komme,
Gud kender dog de fromme!

2 Jeg gruer ej, om jeg end så,
Al verden ville under gå,
Og ej, om himlens vrede
I luft og hav og jordens skød
Fordærvelse og giftig død,
Min Jesus skal dog lede
Mig ud, og for mig bede.

3 Thi jeg ved Herrens gode Ånd
Beseglet er, og i Guds hånd
Indtegnet ud af nåde;
Han aldrig mig forglemme kan,
Det tror jeg vist, og beder, han
Vil ene for mig råde
I velstand og i våde.

4 Og mens jeg er en vandringsmand
På jorden, og til himlens land
Med hu og hjerte stunder,
Jeg én udaf Guds helgen er,
Som udi stridekirken her
På Jesu sår og vunder
Min tro og frelse grunder.

5 Imidlertid jeg frygte må,
Og idelig bevæbnet stå
Mod Satan, synd og laster,
Indtil min sidste fjende får
Ved Jesu død sit banesår,
Som døden slet omkaster,
Når den mig stærk antaster.

6 Hvad møje, trængsel mig har mødt
Fra første dag, at jeg blev født,
Den skal jeg nok forglemme,
Når jeg i sejerskirken skal
Blandt englenes og helgens tal
Guds evig' Ære fremme
Med englemål og stemme.

7 Min klædning vasker Jesus hvid
Udi sit blod i nådens tid,
Han vil mig også give
Den lange, hvide klædning på
Hvorned jeg skal for tronen stå,
Der engle lig at blive
Og al min sorg fordrive.

8 Da skal jeg få i hænde fat
Den sejspalme, som er sat
Til stor triumf og ære
For sejereren, som Jesus lod
Mig vinde ved sin død og blod:
Den skal min glæde være
Som sejerstegn at bære.

9 Da skal jeg for den salighed,
Som ved Guds lam er mig bered,
Gud Fader ære sige,
Hvortil Guds helgen stemme vil,
Og lægge deres amen til,
Som udi himmerige
Al sans skal overstige.

10 Min Sjæl alt fuld af længsel er
Og længes, mens jeg lever her,
O Jesus, til den glæde,
Hvor alle helgen tjener dig,
Udi dit søde himmerig;
O, når vil du tilstede
Mig did derop at træde?

11 Hvor modgang, sygdom, sorgers
kval
Til glæde sig forandre skal,
Og mig ej mer' ompænde,
Men al min gråd skal tørres af;
Så går jeg trøstigt til min grav
Af denne tids elende,
Og får en salig ende.

Kingo 1699. Let revideret efter
Norske Synodes Salmebog 2021 v. M.
Sørensen